

Demult, într-un oraș cu totul și cu totul obișnuit, într-un spital cu totul și cu totul obișnuit, s-a născut un copil cu totul și cu totul obișnuit. Mama și tatăl lui au decis să-i spună Charlie. Și așa i-a rămas numele.

Afară era întuneric, doar stelele străluceau pe cer, când dintr-odată s-a întâmplat ceva cu totul și cu totul neobișnuit în Univers. Două stele s-au abătut de la orbitele lor și s-au ciocnit. Asta s-a petrecut departe de planeta Pământ, iar sunetul exploziei n-a ajuns până la oameni. Dar dacă ai fi fost treaz atunci și te-ai fi uitat spre cer, le-ai fi putut vedea explodând și transformându-se într-un frumos praf de stele.

Cea mai mare parte a prafului s-a împrăștiat în spațiu. Dar o părticică a reușit să scape și s-a îndreptat spre Pământ, trecând prin fereastra spitalului.

A aterizat pe bebelușul care dormea în pătuț și care nu bănuia că de atunci înainte nu va mai fi un bebeluș cu totul și cu totul obișnuit.

Acasă, două persoane așteptau cu nerăbdare să-l cunoască pe Charlie. Erau fratele și sora lui mai mare, care se întrebaseră timp de nouă luni cine e frățiorul lor. Bunica și bunicul veniseră și ei pentru a-l cunoaște pe nou-născut.

— E atât de zbârcit! a adăugat fratele mai mare înmărmurit.

— Și miroase atât de urât! a spus sora mai mare, ținându-se de nas.

Charlie îi privea curios. Îi plăcea deja de mama și de tata, iar figurile noi păreau și ele amuzante. Țasta părea să fie un loc care avea să-i placă. Mai trebuia doar să-i schimbe cineva scutecul și viața ar fi minunată.

Dar lunile care au urmat n-au fost deloc ușoare pentru Charlie. Așa mic cum era, nu înțelegea diferența dintre un copil normal și unul neobișnuit. N-avea de unde să știe cum ar fi trebuit să se comporte. Așa că, atunci când Charlie plutea deasupra mesei de schimbare scutece, n-avea nicio idee că asta îl va speria pe tatăl său și îl va face să leșine. Charlie voia doar să-și ajute tatăl să-l șteargă mai bine la fund.

Treptat, Charlie a început să realizeze că poate face lucruri pe care niciun alt bebeluș nu le poate face. Și că era mai bine să se prefacă. Mama și tatăl lui erau drăguți și buni, dar păreau un pic sensibili. Și nu foarte deștepți. Nu la fel de deștepți ca Charlie, în orice caz.

Nu era mare scofală pentru Charlie să se prefacă a fi un bebeluș normal. Ar fi fost chiar destul de amuzant, dacă n-ar fi existat această chestiune scârboasă, și anume că trebuia să-și facă nevoile în scutec. Lui Charlie i se părea dezgustător, o pură barbarie, să fie nevoit să umble cu un scutec plin și urât mirositor. Astfel încât, de câte ori se ivea ocazia, se furișa la baie și se așeza pe toaleta adulților.

Părinților li se părea ciudat că micuțul lor făcea treaba mare în scutec doar de câteva ori pe săptămână. Copiii obișnuiți fac treaba mare de mai multe ori pe zi. Dar nu s-au plâns, căci ce adult vrea să schimbe mai multe scutece decât e necesar?

